

Dovolává-li se stížnost § 11, posl. odst. nemoc. zákona, činí tak asi jen omylem. Tento předpis zakazuje tvořiti nové pokladny společenstevní, zde však o novou pokladnu nejde. Předpisy § 114, lit. g, a 121 živn. řádu, jednající o zakládání společenstevních pokladen pomocnických, pozbyly cit. právě předpisem významu a byly proto zrušeny čl. IV. zák. z 22. prosince 1920 č. 689 Sb., nemůže proto stížnost ani z onoho předpisu ničeho pro svůj názor dovozovati.

Také není na místě, dovolává-li se stížnost nálezu nss-u Boh. 2554 adm. Tam šlo o skutkový i právní stav úplně různý. Zde jde o změnu rozsahu členství společenstva, které podmiňuje členství ve společ. pokladně, tam šlo o změnu podmínek členství ve společ. pokladně, které se stalo samovolně se strany představenstva pokladny samé.

Stali se tedy dle hořených úvah příslušníci nových členů — kromě osob zaměstnaných v jejich domácnosti — ex lege pojištěnci společ. pokladny, zřízené u gremia, jemuž zrušené společenstvo — gremium protokolovaných obchodníků v Brně — bylo přikázáno. V organizaci pokladny nenastala tím žádná změna.

Na základě těchto úvah dospěl soud k zamítnutí stížnosti.

Č. 5061.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: * Nenahraditelnou újmou ve smyslu § 17 zák. o ss sluší rozuměti nejenom újmu na materiálních, nýbrž i na ideálních statcích, kterou nelze již nijak odčinit. — II. * Zda v konkrétním případě jde o takovou újmu, jest otázkou skutkovou.

(Nález ze dne 27. října 1925 č. 900.)

V ě c: Matěj S. v H. proti ministerstvu školství a národní osvěty strar odkladného účinku stížnosti na nss.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Rozhodnutím min. škol. z 28. července 1924 zamítnuto bylo odvolání Matěje S., podané z vynesení mor. zřr-y z 23. dubna 1924 o vyloučení dítek jeho Marie a Jana z německé obecné školy v H. a přikázání jich příslušné škole české tamže. Žádosti jeho, aby jeho stížnosti podané do tohoto rozhodnutí k nss-u přiznán byl odkladací účinek po rozumu § 17 zák. o ss, nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím, ježto provedením rozhodnutí v úvodu vzpomenutého nevznikne žadateli nenahraditelná škoda a není tudíž dán zákonný předpoklad pro vyhovění žádosti.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle § 17 zákona o ss nemá stížnost k nss-u podaná sama o sobě odkladného účinku, st-1 může však žádati za takový odklad u správního úřadu, který odklad ten povolití má, nevyhledává-li veřejný zájem, aby rozhodnutí bylo neprodleně vykonáno a vzešla-li by výkonem tím straně nenahraditelná újma. Z tohoto znění zákona plyne, že správní úřad jest sice p o v i n e n povolití stranou žádaný odklad, avšak jen tehdy, jsou-li o b ě uvedené podmínky splněny, takže může povolení odkladu odepřítí, jakmile schází jedna z nich, to jest, žádá-li veřejný zájem neprodleně

provedení dotčeného výroku poslední stolice správní, anebo nevznikne-li straně provedením tím újma nenahraditelná.

Zákon sám neurčuje blíže, co sluší rozuměti »nenahraditelnou újmou«. Podle obyčejného významu těchto slov v jejich souvislosti (§ 6 obč. zák.) nelze jim však přikládati jiného smyslu, než že zákon chce zaručiti straně, která se dovolala právní ochrany tohoto soudu, odklad provedení rozhodnutí naříkaného ve všech případech, kdy výkonem rozhodnutí neb opatření toho by vzešla straně taková újma na materiálních či ideálních statcích, kterou nelze již nijak odčinit. Může-li výkon rozhodnutí správního jeviti v konkrétním případě vůči straně účinky právě naznačené, není však otázkou právní, nýbrž skutkovou a náleží závěr, k němuž žal. úřad v této otázce dospěl, ke skutkové podstatě rozhodnutí. Nss nemůže proto věcně přezkoumati správnost úsudku úřadu o tom, utrpí-li strana okamžitým výkonem rozhodnutí správního neodčinitelně újmy, nýbrž může jen zkoumati, zda si úřad opatřil věcné předpoklady pro tento úsudek způsobem procesně bezvadným a zdali závěr, který z předpokladů takto získaných vyvodil, neodporuje zásadám logického myšlení (§ 6 zák. o ss).

Ve sporném případě vycházel žal. úřad z předpokladu, že nepřiznáním odkladného účinku, čili konkrétně řečeno provedením vyloučení dítek st-lových z návštěvy veř. školy národní s německým jazykem vyučovacím v H., nevzejde st-li nenahraditelná újma a dospěl pak k závěru, že tu není je d n a z podmínek, na které § 17 cit. zák. váže nárok strany na povolení odkladného účinku a odklad nepovolil.

Na základě kterých skutečností žal. úřad dospěl k závěru o tom, že provedením vyloučení dítek st-lových z návštěvy veř. školy nár. s něm. jazykem vyučovacím nevzejde st-li nenahraditelná újma, není zjevno ani ze spisů správních ani patrnó z nař. výroku samého. Pak ovšem nemá nař. výrok dostatečného skutkového podkladu a musil proto zrušen býti podle §u 6 zák. o ss pro vadnost řízení.

Č. 5062.

Školství (Slovensko): * Při určení drahotní výpomoci pro učitele církevní školy podle § 3 vl. nař. 380/1922 jest provésti odhad naturalii podle § 3, odst. 2 cit. nař. jen v příčině takových naturalii, které byly vydržovatelem školy učitelé skutečně in natura poskytovány.

(Nález ze dne 27. října 1925 č. 19.985.)

V ě c: Církev evangelická a. v. v T. (adv. Dr. Jan Ďurkovič z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě stran naturalních požitků učitele.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se jednak pro nezákonnost, jednak pro vady řízení.

D ů v o d y: Podle vokatoru, jehož opis jest ke stížnosti přiložen, byl Ludevít S. 23. září 1906 shromážděním evang. církve v T. zvolen za řádného učitele a zavázala se církev k následujícím platům: hotovost v penězích 200 K, 30 hl žita, litr à 10 h 300 K, místo 16 q sena 54 K, 40 sáhů dříví s povinností vytápěti školskou učebnu, 10 sáhů vymění církve